

In vijftien korte verhalen kunnen de kinderen de natuur beleven van bos, zee en duinen. Ze maken kennis met jonge vos Snuut en een jong konijntje Brem. Brem en Snuut worden de beste vrienden als Brem de vos redt uit een hachelijke situatie.

Samen ontdekken Brem en Snuut de wereld om hen heen. De wereld van bloemen, vlinders, slakken, vogels en nog veel meer dieren en insecten. En ze beleven de mooiste avonturen en helpen de dieren een pootje als het nodig is.

Brem en Snuut

15 verhalen over natuurbeleving

Brem en Snuut

15 verhalen over natuurbeleving

Levendig Uitgever

www.levendiguitgever.nl

ISBN 978 94 91740 70 1

9 789491 740701

Elly-Ann van Luxemburg
met illustraties van Ina Klomp-Meijer

Brem en Snuit

Elly-Ann van Luxemburg
met illustraties van Ina Klomp-Meijer

Inhoud

1. Stekel.....	5
2. Madelief	9
3. Tellen.....	14
4. Vlinder.....	19
5. Rode mieren.....	24
6. Het ei.....	29
7. De slak.....	34
8. Onweer.....	39
9. De garnaal.....	45
10. Verdwaald.....	50
11. Spiegelbeeld	55
12. Een gebroken poot.....	60
13. De metselbij	65
14. Winter.....	70
15. Glas.....	76

Auteur

Elly-Ann van Luxemburg

Illustrator

Ina Klomp-Meijer

Vormgeving

Sabine van Winsen, De Grafische Keuken

ISBN 978 94 91740 70 1

NUR 277

© 2019 Levendig Uitgever

www.levendiguitgever.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Activiteiten bij de verhalen zijn te vinden op:

<https://levendiguitgever.nl/levendiguitgever.nl/brem-en-snuit/>

1 *Stekel*

In een groot konijnenhol, zelf gegraven door vader Stamper, zit moeder konijn met haar tien kinderen. Die heeft ze net bij zich geroepen om iets belangrijks te vertellen.

'Vandaag gaan jullie voor het eerst naar buiten,' zegt moeder konijn. Maar voordat ze verder kan praten, moet ze eerst de juichende konijntjes stil krijgen.

'Luister nou, kinderen, het is niet alleen maar fijn buiten.' De konijnenkinderen schrikken een beetje en zijn meteen muisstil. Er zijn dieren die graag konijnen eten. Je hebt de vos, die is oranjebruin en heeft een pluimstaart. Er zijn ook grote vogels met scherpe snavels en klauwen. Allebei lusten ze konijnen. Blijf om je heen kijken en goed luisteren.'

'Dat kan ik wel hoor,' roept Brem. 'Ik kan heel goed luisteren.'

'Ja, maar dat was nog niet alles, Brem,' zegt moeder. 'Als je poten op de grond hoort trappelen, is er gevaar en moet je vluchten. Je kunt alleen maar goed wegrennen als je weet waarheen. Ons hol heeft veel ingangen. Zorg dat je weet waar die zijn, zodat je je kunt verstoppen bij gevaar!'

Alle konijnenkinderen knikken instemmend. Ze hebben de goede raad van moeder begrepen.

Op een dag ligt Brem in een kuil. Hij ziet twee libellen die in de rode klaprozen vóór hem tikkertje aan het spelen zijn. Brem rekt zich uit en gaat op onderzoek uit.

Langzaam raakt hij verder en verder van het konijnenhol af. Hij kijkt om. Hij kan het hol nog steeds zien.

Een rij rode mieren loopt over het pad. Daar springt hij overheen. Hij is een keer in zijn neus gebeten door zo'n beest. En dat deed zeer!

Als Brem de heuvel opklimt, kijkt hij of hij het konijnenhol nog kan zien. Ja, gelukkig lukt dat nog. Opeens gaan zijn oren recht overeind staan. Hij hoort een vreemd geluid.

Brem wil eigenlijk één van de ingangen van zijn hol induiken, maar wat hij hoort klinkt zo zielig dat hij voorzichtig doorloopt. Hij verstopt zich steeds achter struiken en kijkt in de richting van waar het geluid komt. Nu is het geluid heel dichtbij. Brem kijkt om het laatste bosje heen en ziet een dier dat een beetje groter is dan hijzelf. Zijn vacht heeft een bijzondere kleur. Zou dat oranjebruin zijn? Als het een vos is, moet hij een pluimstaart hebben en dat heeft hij! Een kleine vos en hij is erg verdrietig! Op het moment dat het Vosje hem ziet wordt het stil en blijft op zijn plek zitten. Brem raapt al zijn moed bij elkaar en vraagt: 'Waarom huil jij?'

'Ik zit vast! Er zit een stekel door mijn poot.'

'Wil je dat ik eens kijk?'

'Goed, maar blijf uit de buurt van mijn bek, want je ruikt teveel naar lekker,' zegt het dier.

Omdat het vosje vastzit, durft Brem er met een boog omheen te lopen. Hij ziet nu waarom het Vosje niet kan bewegen: er zit een grote stekel van de struik dwars door zijn achterpoot.

Brem gaat liggen en denkt na

'Hoe heet je eigenlijk?' vraagt hij, 'ik heet Brem.'

'Snuit,' klinkt het zielig.

'Ruik ik nog steeds naar een lekker hapje?' vraagt Brem terwijl hij zijn kop op zijn voorpoten legt.

'Om eerlijk te zijn begin je steeds lekkerder te ruiken,' antwoordt Snuit.

Snuit gaat ook liggen. Hun neusjes komen vlak bij elkaar.

Stil liggen ze naar elkaar te kijken.

De tong van Snuit komt uit zijn bek en likt zachtjes aan Brems neus. Daarna komt de tong van Brem en kriebelt over Snuits neus. Ze gaan iets dichterbij elkaar liggen. Snuit is moe en duizelig geworden. Hij valt in slaap.

Brem weet opeens wat hij moet doen.

Hij gaat snel wortels zoeken. Daarna knaagt hij de tak door waar Snuit aan vast zit, maar laat de stekel in zijn poot zitten.

Snuit doet één oog open en ziet wat Brem heeft gedaan.

'Ik ben los, je hebt me gered!' zegt hij zwak, 'maar ik ben te moe om je op te eten.'
'Als je honger hebt, eet dit dan maar op,' antwoordt Brem en wijst naar de wortels.

Snuit begint wat te knabbelen. Hij vindt het niet echt lekker, maar door zijn honger eet hij toch en voelt zich meteen wat beter. Hij probeert te staan, maar jankt flink als hij de doorn in zijn poot voelt.

'Kan die er nog uit?'

Brem kijkt hem ernstig aan en zegt: 'Til je zere poot maar op en probeer thuis te komen. Ik laat de stekel zitten, want dan ben ik sneller dan jij!'

'Wat slim!' zegt Snuit, 'maar je hebt nu de geur van een redder en die eet ik niet op!'

Brem huppelt weg naar het konijnenhol. Snuit hinkepoot de andere kant op.

De stekel wordt er door vader vos met zijn tanden uitgetrokken. Wat zijn vader, moeder en zijn twee zusjes blij dat Snuit weer terug is! Het duurt best lang voordat hij weer goed op alle vier zijn poten kan staan, maar dan gaat hij naar de plek waar hij heeft vastgezet.

Brem komt daar af en toe ook kijken.

Op het moment dat ze elkaar weer zien, wil Brem meteen vluchten.

'Stop,' roept Snuit, 'je ruikt nog steeds naar een redder.'

Brem nadert heel voorzichtig, maar ruikt geen gevaar rond Snuit. Ze likken elkaars neus en gaan tegen elkaar aan liggen in het zonnetje. Brem mag zien waar de stekel heeft gezeten.

Vanaf die dag zijn Brem en Snuit de allerbeste vrienden!

14 *Winter*

Brem en Snuit komen tegelijk aan bij hun hol in de boom. Hun adem vormt wolkjes in de lucht.

'Goed dat ik zo'n dikke vacht heb!' zegt Snuit als hij het hol in kruipt.

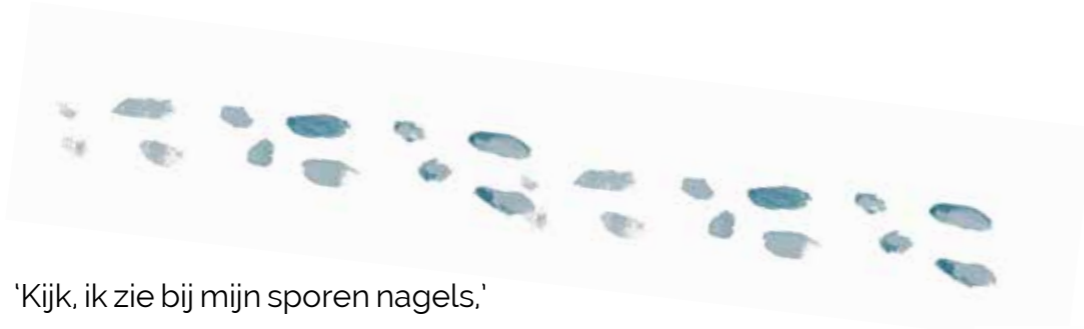
Brem gaat bibberend naast hem liggen. Er vallen kleine witte vlokken uit de hemel. Snuit steekt zijn kop uit het hol en vangt een paar witte vlokken op zijn tong. Brem doet hem na en ze moeten lachen omdat de koude natte sneeuwvlokken smelten in hun mond. Langzaam wordt alles om hen heen wit en stil.

Een vinkje hipt door de sneeuw. Waar het vogeltje gelopen heeft, blijven afdrucken van zijn pootjes achter.

'Ik wil wel eens zien hoe mijn pootafdrukken er nu uitzien,' zegt Brem. En hij verlaat het hol.

Snuit gaat achter hem aan. Ze lopen een klein stukje van het hol vandaan. Als ze omkijken, zien ze precies waar ze gelopen hebben.

'Kijk, ik zie bij mijn sporen nagels,'

zegt Snuit, 'Jouw sporen zijn dieper en ronder.'

'Wat zijn dat daar voor sporen?' wijst Brem. 'De tenen zijn dunner en langer. Van wie zouden die zijn?'

'Laten we ze volgen net zoals we een keer de sporen van een egel volgden!' stelt Snuit voor.

'Goed Snuit, maar ik moet eerst een plasje doen,' zegt Brem en hij gaat achter een bosje zitten en doet een plas.

Als hij klaar is roept hij: 'Moet je kijken Snuit, waar ik heb geplast is de sneeuw nu weg!'

Snuit komt kijken en ziet een gat in de sneeuw. Dat moet Snuit ook uitproberen en hij tilt zijn achterpoot op en doet een plas in de sneeuw. Ja hoor, de plas is zo warm dat de sneeuw smelt! Ze moeten lachen en zoeken weer naar de sporen in de sneeuw.

Eerst loopt het spoor naar de hoge duinen bij de zee. Daarna buigt het terug en gaat via een boog door het dennenbos naar hun hol! Zit er een dier in hun hol? Voorzichtig sluipen ze dichterbij. Er steekt een oranje pluimstaart uit de opening! Hun hol is ingepikt! Hun eigen hol! Wat moeten ze nu doen? Ze willen gaan nadenken, maar de sneeuw op de grond is veel te koud om op te liggen.

Snuit kijkt naar Brem en zegt terwijl hij hoog op zijn achterpoten gaat staan: 'Dit pikken wij toch niet Brem? Kom mee, we verjagen het dier!'

Samen lopen ze naar hun hol, waar nog steeds de pluimstaart uitsteekt. De staart zwaait heen en weer. Als ze bij hun hol aankomen, roept Snuit boos: 'Wie zit er in ons hol?'

De pluimstaart beweegt naar binnen en de kop van een dier komt uit hun hol tevoorschijn.

'Hallo,' zegt het dier, 'ik ben Pluim de eekhoorn. Dit was mijn hol, toen het nog hoog bovenin de boom zat. Na het onweer zat het hol te laag voor mij. Ik zag dat jullie het hol gingen gebruiken. Dat vond ik best, want ik maakte een nieuw hol bovenin een andere boom. Vandaag vond ik het hol opeens terug. Ik zag dat het groter is gemaakt en heerlijk zacht!'

'Dus jij bent een eekhoorn!' zegt Snuit. 'Jij hebt net zo'n staart als ik!'
Pluim en Snuit gaan naast elkaar staan. De staarten zijn toch wel heel anders. Pluim krult hem het liefst over zijn kop. Snuit laat hem gewoon hangen, zijn staart is zwaar. De staart van Pluim is zacht met langere haren.
De eekhoorn vertelt: 'Ik kan door de sneeuw de beukenootjes niet meer vinden, die ik verstopt heb. Ik zoek al heel lang!'
Brem en Snuit kijken elkaar aan. Dat wordt moeilijk. Alles is wit.
'Wat lust je nog meer?' vraagt Brem.
'Eikels, dennenappels waar nog zaden in zitten, noten, bessen,' antwoordt Pluim.

'We nemen je mee naar onze oude plek onder de grote dennenboom, daar liggen altijd veel dennenappels. We helpen wel met zoeken, hè Snuit?'

Ze lopen met zijn drieën naar de dennenboom. Brem wil in de sneeuw gaan graven naar de dennenappels, maar Snuit en Pluim vegen met hun pluims-
taart de sneeuw gewoon opzij. Langzaam komen er dennenappels tevoor-
schijn. Pluim begint gelijk aan een hele grote te knabbelen.

'Hé, wat is dat?' roept Snuit als hij met een vaart sneeuw tegen zijn kop voelt komen,

Ook Pluim wordt opeens wit bij zijn oor. Ze kijken op en zien dat Brem sneeuw-
ballen naar ze gooit!

Dat laten ze niet zomaar gebeuren! Ze maken allebei ook een sneeuwbal en
gooien die naar Brem. Brem duikt weg! Er breekt een compleet sneeuwbal-
lengevecht uit! Wat hebben ze een plezier!

Dan nemen ze afscheid van Pluim met zijn armen vol dennenappels.

'Kom je nog eens langs?' vraagt Snuit.

'Dat zal ik zeker doen, het was erg leuk,' belooft Pluim.

Snuit en Brem lopen naar een heuvel waar ze altijd van afglijden.

'De sneeuw glijdt nog veel gemakkelijker dan zand of slijm van de slak!' roept
Brem terwijl ze samen omlaag suizen. Onderaan schuiven ze nog een heel
eind door.

15 Glas

'Snuit, kom gauw mee!'

Brem komt aanrennen bij het hol, waar Snuit in ligt te wachten. Hij is ver het hol in gekropen want het is koud buiten. Nu steekt hij zijn kop uit het hol.

'Wat is er aan de hand?'

'Er ligt glas!'

Brem wijst naar waar hij vandaan komt.

Snuit kijkt ongelovig. 'Glas? Heeft iemand een kapotte fles neergegooid?'

'Nee, het is helemaal plat. Kom, het is vlakbij!'

Brem rent er vandoor. Snuit volgt hem nieuwsgierig.

Ze komen bij een dal tussen twee duintoppen. Daar staat meestal water, omdat het zo laag is. Nu ligt er geen water, maar een groot stuk glas. Ze lopen samen naar het glas en Snuit voelt eraan met zijn neus en zet er dan één poot op. Oei, zijn poot blijft niet staan! Snuit glijdt op zijn buik.

'Leuk, Brem, het is glad!' roept hij. Ze wagen zich pootje voor pootje steeds verder op het glas. Maar dat valt niet mee! Ze glibberen en glijden en hebben enorm plezier. Opeens horen ze in de verte een geluid.

'Kom,' zegt Brem, 'het lijkt op het geluid dat jij maakte toen je vastzat in de doornenstruik.'

Brem en Snuit glibberen het ijs af en lopen in de richting van het geluid. Twee duintoppen verder is nog een dal met water. Maar daar is nu ook glas!

Aan de rand zit een gans te snikken. Als ze dichterbij komen, schrikt de gans en probeert op te vliegen, maar dat lukt niet. Alleen de vleugels bewegen en ze kijkt de vriendjes angstig aan.

'Niet dichterbij komen!' roept ze.

'Zou ze bang zijn voor jou, Snuit?' zegt Brem.

Snuit stapt achteruit. De gans houdt op met fladderen.

'Je hoeft niet bang te zijn voor mijn vriend Snuit,' vertelt Brem. 'Snuit doet andere dieren geen kwaad.'

Brem loopt naar de gans.

'Wat is er met uw poten?' vraagt Brem.

'Ik zit vast,' snikt ze. 'Ik ben hier gisterenavond in slaap gevallen en nu zijn mijn poten vastgevroren.'

'Vastgevroren?' vraagt Snuit terwijl hij voorzichtig dichterbij komt. 'In het glas?'

'Dit is geen glas, dit is ijs. Het water is hard geworden omdat het zo koud is. Nu willen mijn poten niet meer los.'

De vriendjes gaan liggen nadenken hoe ze de gans kunnen helpen.

'Konijnen kunnen goed stampen!' stelt Brem voor.

Hij stapt op het ijs, maar als hij een poot optilt, valt hij meteen om.

Dan gaat hij op zijn buik op de kant liggen en stampt hard met zijn pootjes op het ijs. Snuit doet hem na, maar het ijs is zo hard, er gebeurt helemaal niets.

'Waardoor krijg je ijs weg?' vraagt Brem.

'Als het niet meer zo koud is, gaat het vanzelf weg!' weet de gans.

'Dan moeten we het ijs warm maken, maar hoe?'

Opeens weet Snuit wat ze moeten doen.

'Brem?' begint hij zachtjes, 'weet jij nog dat we een plasje deden in de sneeuw?'

Brem kijkt hem aan. Hij weet nog dat hun plasje zo warm was, dat de sneeuw wegsmolt. Bedoelt Snuit dat ze over het ijs een plasje moeten doen? Oei.

Hoe moeten ze dat aan de gans vertellen? Maar het kan wel werken!

'Ik weet misschien hoe uw poten los kunnen komen,' begint Snuit.

'Maar het is wel een beetje vies,' vult Brem aan.

'Als ik los kom, vind ik een beetje vies niet erg,' antwoordt de gans.

'Nou, dan gaan we een warm plasje doen op het ijs bij uw poten. Het ijs smelt dan weg en dan bent u los!' legt Snuit uit.

'Ah jakkes, wat vies!' zegt de gans, 'Nee hoor, dat wil ik niet, bah!'

Ze zijn even stil en Brem zegt: 'Maar u wilt toch loskomen? En u kunt uw poten daarna in de zee gaan wassen!'

'Ik wil loskomen en ik kan me wassen, dat klopt allebei. Maar ik wil geen plasje op mijn poten, getsie! Ai, ik heb zo'n dorst.'

Ze zijn weer even stil.

'Als u uw vleugels over uw ogen doet, dan ziet u niet wat we doen!' probeert Snuit de gans over te halen. 'Een andere manier weten we niet.'

De gans zucht, bedekt haar ogen met haar vleugels en zegt: 'Oké dan maar!'

Snuit gaat bij de poten van de gans staan. Hij tilt zijn achterpootje op en doet een plas op het ijs. En kijk! Het ijs rond de poten smelt weg. De gans beweegt haar poten. En ja hoor! Ze is los! Het plasje van Brem is niet eens meer nodig!

'Wat knap bedacht!' zegt de gans. 'Ik ga me snel schoonspoelen in de zee. Heel erg bedankt lieve vriendjes!'

Brem kijkt Snuit aan. 'Jij hebt nu je plasje wel gedaan, maar ik nog niet!'
Brem doet ook een plasje op het ijs. Nu zijn er twee gaten in het ijs!
Lachend rennen ze samen weg. Op zoek naar nieuwe avonturen.

